

РЕШЕНИЕ

№ 4418

гр. София, 14.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 12.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **3120** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по жалба на Ф. Д., гражданин на Н., чрез адв. Е. Й. от САК , срещу заповед с рег. № ЗДМ-354/27.03.2008г. на директора на Дирекция “Миграция” - МВР, с която на основание чл.41, т.2 и чл.42з, ал.1 и ал.4 вр. с чл.10 от Закона за чужденците в Р. Б. (ЗЧРБ) са му наложени принудителни административни мерки „принудително отвеждане до границата „ и „забрана за влизане в страната за срок от 10 години.

Оспорващият чрез процесуалният си представител адв. Й. сочи по съображения и в жалбата и в съдебно заседание, че обжалваната заповед е незаконосъобразна. Намира, че административният орган се е произнесъл без обстоятелствено изследване на фактите и обстоятелствата, с немотивирана и необоснована заповед, която не била във връзка с фактите и обстоятелствата по казуса на жалбоподателя. Жалбоподателят имал основание за получаване на статут за постоянно пребиваване по няколко точки – сключен брак, родител на деца, които издържа. Към датата на издаване на заповедта има родено първо дете, впоследствие се родило и второто. Посочената правна аргументация по чл.110, ал.1, т.9 от ЗЧРБ не отговаря на доказателствата по преписката – след сключване на гражданския брак между жалбоподателя и съпругата му същите са имали осигурен подслон и издръжка първоначално в [населено място], в семейната къща на съпругата, впоследствие в наето жилище в [населено място], административен адрес обявен на административния орган. Наложената забрана от 10 г. е в нарушение на чл.42з, ал.1 и ал.4 от ЗЧРБ, надвишаване на определения от закона общ максимален срок. Предвид тези съображения моли съдът да отмени обжалваната заповед.

Ответникът - Директора на дирекция "Миграция" не е изразил становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със оспорената в настоящото производство заповед рег. № ЗДМ-354/27.03.2008г. на директора на Дирекция "Миграция" - МВР, на Ф. Д., гражданин на Н., [дата на раждане], на основание чл. 41, т. 2 и чл. 42з, ал. 1 и ал. 4 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, поради това, че лицето не е напуснало страната до изтичане на разрешения му срок или в седемдневен срок след уведомяването му за решение за прекратено производство от председателя на ДАБ за предоставяне на статут в Р. Б., няма осигурени издръжка в страната и средства за обратно връщане, са наложени принудителни административни мерки (ПАМ) "принудително отвеждане до границата" и "забрана за влизане в страната" за срок от 10 години.

Заповедта е връчена на 28.03.2011г. Жалбата е подадена при органа на 11.04.2011г. с вх.№ Ж-684.

С писмо рег.№ ХВ-3961 от 27.06.2011г. органът прилага в цялост преписката по издадената заповед № ЗДМ-354/27.03.2008 г. на директора на Дирекция "Миграция" – МВР. От същата се установява, че с писмо изх.№ 10202 от 02.10.2007г. директорът на РПЦ за бежанци С. уведомява директора на Дирекция „Миграция“, че на Ф. Д., [дата на раждане] в Н. с решение на ДАБ № УП-110/17.09.2007г., връчено на 18.09.2007г. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут в РБ, решението не е обжалвано, лицето се е явило в ДАБ и с писмена молба от 28.09.2007г. се отказва от подадената молба за статут. Осигурявано е от ДАБ, върнато е в ДАБ временното удостоверение на бежанец от ускорено производство, посочен е последен известен адрес в [населено място],[жк], бл.1 1Б, вх.А, ет.7, ап.43. Посочено е, че лицето се е явило в Дирекция „Миграция – МВР, Група „Миграция“, ОД „Полиция“ Б..

Със Заповед № ЗДМ 136 от 28.03.2011г. на Директора на Дирекция "Миграция" - МВР е постановено принудително настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“-МВР във връзка с наложените с обжалваната заповед принудителни мерки и същият е настанен в Дома на 28.03.2011г. Със Заповед № ЗДМ 157 от 18.04.2011г. Директорът на Дирекция "Миграция" – МВР е отменил заповедта си за принудително настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ и със Заповед № 158/18.04.2011г. е задължил Ф. Д. да се явява ежедневно в териториалната структура по местопребиваването му – 07 РУП на СДВР С. до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ по тук обжалваната заповед № ЗДМ-354/27.03.2008 г. на директора на Дирекция "Миграция" – МВР.

Като част от административната преписка е представена кореспонденция между ответника и омбудсмана на РБ във връзка със сигнал на К. И. Д. относно предоставяне на достъп на жалбоподателя, вкл. и чрез адвоката му, до издадените му заповеди за налагане на ПАМ. Установява се че Дирекция „Миграция“ не връчва заповедите, тъй като намира за необходимо личното явяване на лицето, а посоченият адвокат не бил представил нотариално заверено пълномощно.

В хода на настоящото производство от оспорващия е представено удостоверение за сключен граждански брак от 04.09.2007г., от което се установява, че жалбоподателят Ф. Д. е сключил граждански брак с българската гражданка К. И. К., за което е съставен акт за граждански брак № 132 от 04.09.2007г. Представени са и удостоверения за раждане: от 14.11.2007г. и 10.06.2011г., видно от които на 09.11.2007г. с баща оспорващият Ф. Д. е родено детето Б. Ф. Д., ЕГН [ЕГН], а на 31.05.2011г. също с баща

Ф. Д. е родено детето П. Ф. Д. с ЕГН [ЕГН]. Децата са родени от майка К. И. Д., българска гражданка, съпруга на жалбоподателя Ф. Д..

С декларация с нотариална заверка на подписа от 08.10.2010г. с нотариална заверка на подписа, майката на съпругата на Ф. Д. – Г. Д. К. е декларира, че осигурява жилище и издръжка на лицето Ф. Д., жилището се намира на посочен адрес в [населено място], а издръжката е от трудовия ѝ договор

Представена е и декларация по чл.26, ал.3 от ЗЧРБ с дата 10.10.2007г., с която жалбоподателят и съпругата му К. И. Д. декларират, че гражданският им брак, сключен на 04.09.2007г. в [населено място], не е сключен фиктивно с цел заобикаляне на закона, регламентиращ пребиваването на чужденците в РБ. Жалбоподателят твърди, че тази декларация не е обсъдена от органа при издаване на заповедт.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу процесната заповед (връчена срещу подпис на 28.03.2011г., видно от представения екземпляр от ответника и липса на данни за по ранно редовно връчване) е подадена (на 11.04.2011г.) в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14 - дневен срок. Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При служебната проверка на законосъобразността на оспорената заповед, дължима на основание чл.168, ал.1 от АПК, съдът, предвид разпоредбата на чл.142 от АПК и датата на издаване на процесната заповед - 27.03.2008г., прави преценката за съответствие на заповедта с приложимия закон в редакциите му към 27.03.2008г., а именно ЗЧРБ в редакцията му ДВ бр. 28 от 14.03.2008 г.

Съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му от закона правомощия – чл. 44, ал. 1, изр. първо, предл. трето от ЗЧРБ.

По отношение на спазването на съответната форма, заповедта от външна страна съдържа реквизитите, посочени в чл.59, ал.2 от АПК. Друг е въпросът, че фактическите основания са изложени бланкетно и без индивидуализация именно за жалбоподателя, което е предмет на обсъждане при преценката на съда относно спазване на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването на заповедта.

При преценката на съда по чл.168, ал.1 от АПК за законосъобразност на заповедта на останалите изисквания за законосъобразност по чл.146 от АПК – спазване на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, съдът констатира нарушения по всяко едно от тези изисквания за законосъобразност на административния акт, а именно:

Налице са нарушения на процесуалноправните и материално правните разпоредби по издаване на оспорената заповед, по следните съображения:

За да предприеме по отношение на Ф. Д. налагането на посочените ПАМ, административният орган се мотивирал с това, че лицето не е напуснало страната до изтичане на разрешения му срок или в седем дневен срок след уведомяването му за решение за прекратено производство от председателя на ДАБ за предоставяне на статут в Р. Б., както и че няма осигурени издръжка в страната и средства за обратно връщане.

Като правно основание за налагането на ПАМ “принудително отвеждане до границата”, административният орган е посочил нормата на чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба принудително отвеждане до границата на Р. Б. се

налага по отношение на чужденец, когато той не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в 7-дневен срок след уведомяването му за отказа да бъде продължено неговото пребиваване. В случая посочените в заповедта във връзка с правните основания за издаването ѝ фактически основания са бланкетно изложени, буквално преповтарят текста на закона и няма данни откъде административният орган ги извежда като конкретни факти и обстоятелства за жалбоподателя. Освен издадената заповед не е налице друг някакъв документ в производството по издаването на тази заповед, приложен по делото, който да обективира някакви данни относно жалбоподателя, било то дали и кога е изтекъл разрешението срок на пребиваване на Ф. Д. в страната (относимо към първата хипотеза на чл.41, т.2 от ЗЧРБ), било има ли отказ и кога е уведомен за такъв (относимо към втората хипотеза на чл.41, т.2 от ЗЧРБ) все факти и обстоятелства, включени в хипотезите на правната норма на чл.41, т.2 от ЗЧРБ като предпоставки за налагане на посочената ПАМ. Изобщо не е ясно как административният орган е стигнал до тези бланкетни фактически констатации. Допустимо е мотивите на административния акт да бъдат изложени и отделно от него, в документите към административната преписка и изхождащи от същия орган, такива обаче, изходящи от Директора на Дирекция „Миграция“ -МВР освен процесната заповед изобщо няма по делото. Единствено е приложено писмо от Директора на РПЦ за бежанци С., но същото не установява конкретно фактическо основание, посочено от органа издал обжалвания акт, че да се счете като негови мотиви. В заповедта са посочени и двете хипотези на чл.41, т.2 от ЗЧРБ и то в условия на алтернативност – описани със съюза „или” и не може да се идентифицира коя от двете визира органът или и двете, нито може да се разпознаят наведени конкретни факти за жалбоподателя по тези хипотези. Доказателствената тежест за установяване съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му на основание чл. 170, ал. 1 от АПК се носи от ответника. А ответникът нито в административното производство е събирал доказателства относно наведените в спорната заповед фактически основания (няма данни за такова събиране), нито в съдебното производство е представил доказателства в подкрепа на изложеното в заповедта. Наред с това, оспорващият е бил в невъзможност да му окаже съдействие в тази насока, тъй като липсват данни същият да е бил уведомен за започване на административното производство по издаване на заповедта, съгласно изискването на чл.26, ал.1 от АПК и не е обезпечено правото му да вземе участие в производството налагане на ПАМ. Нарушенията са съществени, тъй като неизпълнението на изискванията за уведомяване и обезпечаване на участие на оспорващия драстично е нарушило правата му. Останали са неизяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, не са взети и обсъдени обясненията и възраженията на оспорващия, поради което административният орган е издал заповедта си в нарушение и на чл.35 от АПК. Всичко това води до извод за „автоматично” и фактически немотивирано налагане на мярката „принудително отвеждане до границата” спрямо жалбоподателя.

Горното се отнася и за другата мярка, наложена с процесната заповед. Като правно основание за налагането на ПАМ “забрана за влизане в страната за срок от 10 години”, административният орган е посочил нормите на чл. 42з, ал. 1 и ал. 4 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съгласно нормата на чл. 42з, ал. 1 и ал. 4 от ЗЧРБ (ред. ДВ, бр. 29 от 2007 г.) забрана за влизане в Р. Б. се налага, когато са налице основанията по чл. 10 от ЗЧРБ, като забраната за влизане може да се наложи едновременно с ПАМ по чл. 41 от

ЗЧРБ. Като основание за налагане на ПАМ в чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ е посочена липсата на осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването на чужденец в страната ни и липсата на средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. В случая не става ясно въз основа на какви данни административният орган е приел, че оспорващият няма осигурена издръжка в страната и средства за обратно връщане. Ответникът не е представил нито едно доказателство, в подкрепа на изложеното в заповедта, въпреки доказателствената си тежест.

Напротив по делото са налични доказателства, че майката на съпругата му осигурява издръжка и подслон, съгласно декларацията от 08.10.2007г.

В производството пред административния орган е останал неизяснен въпросът дали Д. е разполагал със средства за издръжка и обратно завръщане именно към датата на издаването на заповедта, а от събраното доказателство по делото се установяват данни за получаване на такива средства за издръжка.

Не е съобразено изискването на чл. 54 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ (отм.), че при налагането на принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 ЗЧРБ компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Р. Б., семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Очевидно такова съобразяване със семейното положение на жалбоподателя органът не е направил и не е мотивирал заповедта си с тази задължителна преценка.

Горното води до извода, че процесната заповед е издадена при неизясняване фактите и обстоятелствата от значение за случая и при неучастие на жалбоподателя в производството по издаването ѝ. Това са все съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като са ограничили правото на защита на жалбоподателя и ако не бяха допуснати органът би бил мотивиран да постанови акт с друго съдържание.

Съдът намира, че в случая предвид обстоятелството, че адресата на принудителните мерки е съпруг на българска гражданка и баща на две малолетни деца български граждани при преценка законосъобразността ѝ следва да бъдат съобразени и нормите, гарантиращи основни права и свободи от международното и от Общностното право.

Пряко приложимата и с приоритет на основание чл.5, ал.4 от Конституцията на Р. Б. разпоредба на чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ратифицирана със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г., изм. и доп., с Протокол № 11 от 11.05.1994 г., изм. и доп., бр. 38 от 21.05.2010 г.) относно правото на зачитане на личния и семейния живот гласи: 1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. 2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

По делото се установяват данни, че за жалбоподателя, съпругата му и децата им е имало наличие на „семеен живот“ по смисъла на горната разпоредба към датата на издаване на оспорената заповед и семейството се е установило в страната. Оспорващият има граждански брак с българска гражданка и същият към момента на

издаване на процесната заповед е баща на едно дете, родено от майка – неговата съпруга, през време на брака им, а впоследствие през 2011г. се е родило и второто им дете. Не се съдържат доказателства съпрузите да са разделени, няма данни и за намерение на семейство Д. да се установи заедно в друга държава, пребиваване в друга държава в минал период и трайни връзки с такава, основаващи се на заетост или други причини.

Както е посочил и Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) С. в решението си по делото Ал-Н. срещу Б. (жалба № 50963) Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или остане в една конкретна държава, но преместването на едно лице от страната, в която живеят членовете на неговото семейство, може да представлява намеса в правото на зачитане на неговия семеен живот, така както е гарантирано от чл.8, т.1 от Конвенцията. С решение от 31.10.2002 г. на III отд. на ЕСПЧ, станало окончателно на 31.01.2003 г. по делото Й. срещу А., изрично е постановено, че забрана за пребиваване, разделила мъж от жената, с която е живеел, и тяхното дете, представлява намеса в правото на зачитане на личния им и семеен живот. Тази намеса е в нарушение на Конвенцията, ако не отговаря на изискванията на чл. 8, т. 2 да бъде "в съответствие със закона", мотивирана от една или повече от посочените в тази разпоредба законни цели и "необходима в едно демократично общество". С решение от 21.06.1988г. по делото Б. срещу Х. съгласно установената си практика ЕСПЧОС приема, че "необходимостта" предполага намесата да отговаря на належаща обществена нужда и, по-точно, да е пропорционална на преследваната законна цел." Съдът подчертава, че "преследваната законна цел" трябва да бъде съпоставена със сериозността на намесата в правото на жалбоподателите на зачитане на семейния им живот. В цитирания казус са обсъдени близките отношения на чужденеца с дъщеря му, която е била и много малка, поради което отказът да му бъде дадено разрешение за пребиваване и последвалото експулсиране са заплашвали да прекъснат тези връзки и намесата е определена като сериозна. Обсъждайки всички конкретни обстоятелства ЕСПЧОС е приел, че не е бил постигнат подходящ баланс между засегнатите интереси и че, следователно, е имало диспропорция между използваните средства и преследваната законна цел и не можело да се приеме оспорваните мерки за необходими в едно демократично общество.

В настоящия случай, доколкото с налагането на мерките по спорната заповед ще се стигне до фактическа раздяла на жалбоподателя от останалите членове на семейството му, сред които и малки деца, чрез принудителното му отвеждане до границата и недопускането му в страната за срок от 10 години, съдът намира, че е налице намеса в правото му на зачитане на семеен живот по чл.8, 1 от Конвенцията. Констатирайки такава намеса съдът следва да изследва допустима ли е тази намеса в ползването на правото съобразно чл.8, 2 от Конвенцията, а именно да прецени дали намесата е била „в съответствие със закона“, мотивирана от една или повече от посочените там законни цели (в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите) и „необходима в едно демократично общество“.

Намесата е „в съответствие със закона“, доколкото наложените ПАМ са предвидени в приложимия национален закон - ЗЧРБ. Отделен е въпросът, че в случая, както беше посочено по-горе не се установяват от административния орган фактическите основания за налагането на мерките, което е обсъдено по-горе.

След като намесата се основава на законови разпоредби на вътрешното законодателство следва да се прецени дали е преследвала законна цел и дали е била пропорционална на преследваната цел. В конкретния случай съдът преценява, че постановяването на ПАМ „принудително отвеждане до границата на Р. Б.“ и „забрана за влизане в страната за срок от 10 години“ не се основават и не са мотивирани като допустими по Конвенцията намеса в ползването на правото на жалбоподателя на семеен живот нито с интересите на националната и обществената сигурност или пък с икономическото благосъстояние на страната, нито с предотвратяване на безредици или престъпления, нито с оглед защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите и съответно тази намеса да е „необходима в едно демократично общество“. Не се сочат изрично такива мотиви в заповедта, а съдът не може да изследва такива без да са изложени от административния орган в акта му. Посочените в заповедта основания – ненапускане на страната до изтичане на разрешения срок или в седемдневен срок след уведомяването за решение за прекратено производство от председателя на ДАБ за предоставяне на статут в Р. Б., както и твърдяната от органа липса на издръжка и средства за жалбоподателя, не е достатъчно, за да обоснове допустимостта на такава намеса по чл.8, 2 от ЕКПЧОС. Не се сочат никакви извънредни обстоятелства, които да са основание за ограничаване на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя и съответно не се извежда никое от изрично и изчерпателно посочените основанията по чл. 8, т. 2 от ЕКПЧОС.

Обжалваната заповед не се обосновава с никое от горните основания за допустимост на намесата на държавните власти в правото на семеен живот на Ф. Д. - такива не се посочват изрично в мотивите на обжалваната заповед, и не се твърди наличието им в какъвто и да е подготвителен акт или документ в административното производство по издаването ѝ, нито в становище до съда. Ето защо постановените ПАМ са несъразмерни и недопустими. В случая съдът намира, че е налице нарушение на ЕКПЧОС, чл.8, 2, тъй като с издаване на обжалваната заповед необосновано се засягат права на оспорващия, защитени от международен договор, разпоредбите на който имат приоритет пред вътрешното ни право – чл. 5, ал. 6 от Конституцията на Р. Б..

Извън горното съдът отчита, че в административното производство изобщо не е отчетен факта, че както към издаване на заповедта, така и към връчването ѝ (след повече от три години) жалбоподателят е баща на непълнолетни деца и съответно по никакъв начин в същото това производство не са зачетени интересите на децата. Безспорно интересите на тези деца, живеещи в Б., с майка българска гражданка, ще бъдат засегнати от ограничаване възможността баща им да живее с тях на територията на Р. Б. и да не влиза в страната десет години. Може да се приеме, че е налице несъобразяване в административното производство с принципа на чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето (ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23.04.1991 г.,

обн., ДВ, бр. 55 от 12.07.1991 г., в сила от 3.07.1991 г.), съгласно който висшите интереси на детето са „...първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи”.

Като се основа на горните съображения съдът достигна до извода, че с процесната заповед са наложени принудителни административни мерки „автоматично”, без налагането им да е мотивирано както с реални и доказани фактически констатации, отнасящи се до факти и обстоятелства именно за оспорващия, така и без да е обосновано с наличие на някое от основанията по чл.8, 2 от ЕКПЧОС, за да е допустима намесата в защитеното от международния акт право на личен и семеен живот на оспорващия. Актът, засягащ оспорващия до степен фактическа раздяла със семейството му, е издаден в „производство” без негово участие, без каквото и да било съобразяване с фактите и обстоятелствата относно неговото семейно положение и интересите на децата му. Следва да се отбележи и обстоятелството, че процесната заповед е връчена на лицето повече от 3 години след издаването ѝ. А съгласно принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК и административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

В горния смисъл по аналогичен казус, разглеждан от същия състав на АССГ е и решение № 5000 от 11.04.2011г. по адм.дело № 9303/2010г.

Следва да се има предвид и друго основно положение пряко касаещо предоставяне на статут на пребиваване на жалбоподателя, но косвено относимо към оспорваната принудителна мярка, основана на ненапускане на страната след изтичане на разрешения срок: Като се има предвид, че децата на Ф. Д. са малолетни и са български граждани, като по силата на член 17, параграф 1 от договора за създаване на Европейската общност (ДЕО), после чл.20 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС), в качеството си на български граждани (съответно гражданин на държава-членка) се ползват със статута на гражданин на Съюза и следователно притежават присъщите за този статут права, от които следва да се преценява и предоставянето на производни права на техния родител – гражданин на трета държава, ако поема издръжката им – за пребиваване и за работа. Тук са съществени тълкуването на чл.20 от ДФЕС, дадено в решение на СЕО от 8 март 2011г. по дело C-34/09 (R. Z.) и в Решение от 19 октомври 2004г. по дело Z. и С. (C-200/02), признаващо на роднините по възходяща линия на малко дете, гражданин на държава членка производно право на пребиваване. Следователно от нормите на общностното право, които са с примат над вътрешното право се извлича основание за пребиваване на жалбоподателя, което да обезпечи правата на децата му.

Поради изложеното заповед № ЗДМ-345 от 27.03.2008 г. на директора на Дирекция “Миграция” – МВР е незаконосъобразна поради нарушение на процесуалноправните правила за издаването ѝ, несъответна на приложимия материален закон и целта му, а оспорването на Ф. Д. срещу същата е основателно.

Разноски не са претендирани и съдът не се произнася.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Ф. Д. **заповед № ЗДМ-354 от 27.03.2008 г. на Директора на Дирекция “Миграция” - МВР**, с която на основание чл. 41, т.2 и чл.42з, ал.1 и 4 във вр. с чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ на Ф. Д. са наложени принудителни административни мерки принудително отвеждане до границата и забрана за влизане в страната за срок от 10 г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)